

ralisme skabte Kravet om direkte Beskatning, med Rette synes jeg, i Kraft af den simple Sætning, at man skal svare Skat efter sin Evne. Nu indrømmer jeg, at der ligger en god Portion Realisme bagved dette Krav, saa sandt det gamle Ord har Ret, der siger, at man ikke kan pille Haar af den skaldede. Men paa den anden Side er Forholdet jo det, at Kravet har været fremsat fuldkommen ensidigt. Man har aldrig forsøgt at gøre sig klart, at der bagved Skatteevnen maa være en Skattepligt. Men jeg synes, at i det Øjeblik det kan paavises, at Samfundet har tilført den enkelte store Værdier, har Samfundet Ret til at kræve en vis Procentdel deraf. Dette Forhold er saa lige til: man ønsker at sikre Samfundet, hvad Samfundets er, men at udskille for den enkelte det, som tilhører den enkelte. Det, synes jeg, er et Krav, som alle, der overhovedet tænker retfærdigt i Skattespørgsmaalet, i nogen Maade maa give mig Ret i. Ser man hen til de nuværende Ejendomspriser, forekommer det mig, at de umuligt kan være Resultatet af det nulevende Slægtleds Arbejde. Vi har jo siden Aaret 1900 været Vidne til en Stigning i Ejendomspriserne paa omtrent 50 pCt., og det forekommer mig ganske urimeligt at tænke sig, at den Slægt, som har virket fra 1900 til 1916, skulde have været i Stand til at frembringe saa kolossale Værdier. Det forekommer mig ganske umuligt, at Udviklingen kan fortsættes i det Spor, den er inde i for Øjeblikket. Forholdet er i Virkeligheden det, at det er Spekulationen, som har drevet Jordpriserne saa kolossalt i Vejret, og det vilde efter min Mening være noget af det mest forkastelige, om Spekulationen fik Lov til i den Grad at kaste sig over Jorden, den store Produktionsfaktor. De Bestræbelser, vi gennem en lang Række Aar har gjort os, for at skabe Betingelser for, at den arbejdende Klasse kan danne selvstændige Hjem, tror jeg ikke kan fortsættes under disse Forhold. Lad Spekulationen raade paa Børsen, lad den gribe ind i mange andre Forhold, men lad os i alt Fald unddrage Jorden, den store Produktionsfaktor, fra Spekulationens uheldige Virkninger. Vi har haft forskellige Love om Tilvejebringelse af Jord til Landarbejdere, men i dette Øjeblik er man næsten ikke i Stand til at anvende dem, fordi Jorden er gaaet op til Priser, som man ikke tænkte sig, da man lavede disse Love. Jeg hører til dem, som i høj Grad skatter den Udvikling, der har fundet Sted i Kraft af disse Love, og jeg vilde nødigt se, at For-

holdene skulde gøre det umuligt at fortsætte den i saa stor Udstrækning som overhovedet muligt. Men hvis en Landarbejder i dette Øjeblik erhverver Jord i Henhold til Loven om Jord til Landarbejdere, og Konjunkturerne undergaar en stærk Svigning nedad, vil han være overordentlig ulykkeligt stillet.

Det er en Selvfølge, at jeg for mit Vedkommende hilser det foreliggende Forslag med Glæde, og jeg vil paa mit Partis Vegne tilsige vor Tilslutning og Støtte til en hurtig Gennemførelse af det. Den Vurdering af Jorden, som skal foregaa i Henhold til § 1, og som den ærede sidste Taler omtalte saa udførligt, skal jo foregaa under visse Hensyn, og det forekommer mig, at de Hensyn, som er nævnte i Lovforslaget, er de eneste rette. Hensyn skal tages til Jordens Beskaffenhed og Beliggenhed og til en i økonomisk Henseende god Anvendelse. Jeg synes ikke, der kan tages andre Hensyn, og det forekommer mig ogsaa, at disse Hensyn er aldeles tilstrækkelige til, at man kan fremkomme med en Jordvurdering, som vil være heldbringende for den fremtidige Diskussion om dette Spørgsmaal.

Rottbøll: Det foreliggende Lovforslag er jo fremkommet med den Begrundelse, at man vilde lade Ejendomsskyldloven følge med Tiden og gøre den fuldt effektiv, og det finder jeg i og for sig rimeligt og naturligt under de nuværende Forhold. Den ærede foregaaende Taler mente, at Tiden og Forholdene havde godtgjort, at man egentlig burde have taget dette Lovforslag i 1913. Det har han dog maaske ikke Ret i, thi havde vi taget det den Gang, havde vi vel nu, efter at Priserne paa Ejendomme er steget i saa høj Grad, maattet faa et nyt Lovforslag, der yderligere forlangte en ny Vurdering. Man har ikke kaldt dette Lovforslag et Skattelovforslag, og med Rette, uagtet det naturligvis kræver større Skat af Skatteyderne. Jeg kom ind paa det i 1913, da vi havde det omtalte Lovforslag til Forhandling. Det forekom mig den Gang, som det forekommer mig nu, at i og for sig kan det være Skatteyderne ligegyldigt, hvad man kalder det; men jeg skal villig indrømme, at der nu er saa meget mere Grund til at se at faa denne større Skat ind i Statskassen end den Gang, at Lovforslaget for saa vidt nu er mere betimeligt. Paa den anden Side maa man jo være klar over, at den store Stigning i Landejendommenes Værdi hører op igen. Hvornaar den hører op, ved ingen af os, men den kan høre op inden den næste Vur-